

POKOIK (3) *sb m*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w pokoj-).

sg G pokoiku (2). ◇ L pokoiku (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Dem. od „pokoj” ‘spokój, brak kłopotów’ (3) :

pokoik czyj (1): A gdyś iuż przyšzedł do źimy á do chłodnieyŝych czáłow ŝwoich/ á czemuźbyś teź nie miał iuż teź wźyć wdzięcznego pokoiku ŝwego? RejZwierc 172.

Zwrot: »żyć sobie w pokoiku« (1): Mnieć ták zową Libertás w łácińŝkim ięzyku/ Gdyź ŝobye wolno żywę w ŝwiętym pokoiku. RejWiz 66.

Wyrażenia: »ŝwięty pókoik« (1): RejWiz 66 cf Zwrot.

»wdzięczny pokoik« (2): A pothym nápatrzywŝy ŝie onych rozlicźnych krotofil/ [...] ŝmáczniey ŝobie y zyeść moźe/ y potym [moźe] ŝobie wdzięcznego pokoiku po ŝwey myŝli wźyć. RejZwierc 165, 172.

Cf POKOJEK

KW, MP